

dětství aneb copatá holčička s brejličkami

Jaké bylo tvoje dětství?

Šťastné.

Ano, to je asi tak skoro jediné, co se na toto téma o tobě píše. Zkusíme to změnit?

Co se třeba u vás doma vyprávělo a vypráví o tvém narození a raném dětství?

Tak něco se vypráví, to si piš! A nejspíš se v mnoha mých odpovědích ukáže, že celý život je z hlediska vyprávění tak trochu tichou poštou...

Jak to myslíš?

...v tom smyslu, že to nějak bylo, moji rodiče to nějak zažili, nějak si to pamatují, nějak mi to vyprávěli, pak mi něco řekly moje sestry a já jsem to nakonec nějak pochopila. A je z toho princip hry na tichou poštu. Tuším, že i poznatky z neurologie říkají, že náš mozek si vzpomínky upravuje. A mně přijde roztomilé, že každý máme nějakou různě posbíranou představu svého života a doslova bůh ví, jak to opravdu bylo.

Dobrá. Ale boha se ptát nemůžu. Tak pojďme spolu hrát na tichou poštu. Jak to bylo s tvým narozením?

No, to tě musím vzít ve vzpomínkách tatínka dva roky před datum mého narození...

...jako kdybys byla dva roky v bříšku u maminky...

No, u mé maminky by bylo v bříšku hezky i dva roky. A když jsi u našich doma, tak je tam pořád jako v bříšku. (smích) To, co chci vyprávět, to je tatínkova oblíbená a často citovaná historka, že na mě s maminkou dva roky čekali, dva roky se o mě pokoušeli (s jasným důrazem na slovo pokoušeli, když to vypráví, a s velmi šťavnatou představou mého tatínka, co znamená pokoušet se o dítě). Vždycky říká: Dva roky jsme se

pokoušeli a byly to dva nejšťastnější roky našich životů. Je jasné, že je to nadsázka, o tom žádná, ale je nám taky jasné, jak to myslí (smích). Já si ovšem prokazatelně dávala na čas. Pak ale rodičům maninčin gynekolog MUDr. Štěrba poradil a dal jim vlastně takovou babskou radu: „Vy a vaše těla jste na sebe až moc zvyklí. Musíte si od sebe odpočinout. Na nějaký čas si oddělte ložnice.“ Oni poslechli, udělali to tak, a jakmile se potom potkali (mám na mysli v ložnici), tak to klaplo.

Mimochodem, kolik už bylo tvým sestrám, když jsi přišla na svět? A prozradme, že dvě tvoje sestry jsou tátovy a jedna mamincina.

Dvanáct, dvanáct, šestnáct.

Takže to už byly velké holky. Co to pro ně znamenalo, že ses narodila?

Ony si mě moc přály. Aby v té nové rodině mých rodičů byl vlastně „styčný bod“ nebo svorník, chceš-li, něco nového a společného. Protože byly z předchozích manželství našich rodičů, jak jsi připomněl, tak prosily rodiče, aby měli ještě jedno společné dítě.

A jaké jsou tvoje první vzpomínky?

Jsou z mých druhých narozenin. Já samozřejmě znám fotku z oslavy, ale vidím tu situaci i svýma očima. A jsem jistojistě přesvědčena, že to moje paměť nepřekroutila, že to není vizualizace z té fotky. Vidím to i teď, jak tenkrát sedím na balkoně a mám před sebou dort a na něm jsou dvě svíčky.

A to je v Klimentské?

Ano, celé moje dětství je Klimentská. Jak my u nás říkáme, Klimajda.

Byt tvých rodičů je veliký, jak vím. Jaký jsi v něm měla pokojíček?

Já jsem tam dokonce v průběhu svého dětství a dospívání měla postupně hned několik míst jako svůj pokojíček. Byt našich, to je ten velký měšťanský byt i s pokojíkem, doslova kamrlíčkem za kuchyní pro služku. I tam jsem se dostala, ale nepředbíhejme. Když jsem se narodila, tak jsem byla v takovém koutku v jejich ložnici. Ještě do první třídy jsem šla odtamtud. Vybavuji si jako včera, jak usínám s myšlenkou, že zítra je ten velký den a jdu poprvé do školy! V té ložnici jsem měla své místo do osmi let, což si pamatuju taky přesně. Protože v osmi jsem měla zánět slepého střeva a vím, kde jsem ležela, když mě v noci vzbudily bolesti břicha. Když mi bylo osm, holky, Helča a Katka, už byly dvacetileté a postupně vypluly z domova. Čímž se – hosana – uvolnil jejich velký pokoj! A mně začala éra samostatného pokojíčku. To pak pro mě bylo království boží na zemi.

A jaký ten pokojíček byl? Jaký jsi tam měla třeba nábytek?

No, jaký asi za totáče! Řekla bych, že byly tak všehovšudy dva druhy – prostě takový ten sektor, co měli všichni. Tedy když byly dva druhy – tak každý druhý (smích). Z toho pokoje vedou dveře právě do té ložnice, ale v tom čase byly zamčené, nepoužívaly se a mně na nich visela céčka.

No jo! Ty jsi generace, co sbírala céčka!

Jasně. Měla jsem jich tolik! A je mi vlastně trochu líto, že už dnes děti nezažijí, co pro nás céčka znamenala, jak vzácná a výjimečná věc to byla. Je mi jasné, že to děti trápí o poznání méně než mě (smích). Jen ten pocit pokladu, vzácnosti nějak tvořil velkou část mého dětství. A nešlo jen o céčka. Ale pozor, k tomu hojnému počtu jsem se musela propracovat! Začínala jsem s pouhými šesti, poklad největší, stále jsem je držela v ruce. Učitelka mi je zabavila a dala do šuplíku katedry s klasickou větou tehdejšího školství: „Dostaneš je na konci školního roku.“ No, a kde nic, tu nic! Smutek, to víš, musela jsem začít znovu, a sehnat se jen tak nedaly. Ovšem jednoho dne se nade mnou osud smíloval! Přišel mi balíček. Na moje jméno. Když jsem ho rozbalila, byla v něm krabice s nápisem: Cukr kostkový. Pamatuješ to balení, roky se neměnilo... A teď si představ moje zklamání: Proč mi někdo posílá krabici cukru? Ale když jsem to rozbalila, tak ta krabice byla plná balíčků céček. Poslal mi je strejda Vojšta, bratr mého tatínka z Ústí nad Labem. Nejsladší dárek! Tahle céčka pak visela na dveřích mezi mým pokojem a ložnicí mých rodičů. Bylo jich tolik, že se z nich dal udělat celý závěs.

No, to jsi musela být nadšená...

To tedy ano. Když měl někdo céčka anebo je vyobchodoval, to bylo tak vzrušující! Mě ten náš hrací svět prostě bavil! Já bych i dnes tak ráda hrála čaru anebo skákala gumu! I když dnes bych to asi neskočila. Ale já to tak uměla. Až do pátek. (Kdo skákal taky, tak ví, o čem mluvím.) Musím znít fakt děsně retro – chápu!

A jak maminka řešila, že jako herečka musela chodit hrát a doma měla malou holčičku? Hlídaly tě sestry?

Někdy také, ale hlavně jsem měla od dvou do čtrnácti let paní na hlídání, Mařenku Dlaskovou ze Zlína, tedy pro mě tehdy ještě z Gottwaldova. A ta pro mě byla jako babička. Moje vlastní – babička Tonita – byla v tom čase ještě ve Španělsku. Mařenka byla mamince k ruce, bývala zdravotní sestra a taky byla výborná kuchařka. Pomáhala jsem jí s pečením, dělala bezkonkurenční moravské koláče a pirohy. Doteď vidím, jak mě učí vymazávat plech. A taky dělala domácí zmrzlinu. Pamatuji si, že jsem dokonce bydlela pár dní u ní v Braníku, když rodiče odjeli i s mými sestrami navštívit právě španělskou babičku na Ibiza a já musela zůstat v Československu jako záruka, že

neemigruji. No prostě totáč – to nebyl jen sektor a céčka. A taky si vzpomínám, jak jí sedím na klíně v tramvaji, cucám modré karamely a koukám z okénka na Příkopy.

Mimochodem, když jsi byla malá, to jste si jako děti hrály v centru Prahy?

V Klimentské?

Ano, na nábreží, v parku, který se dnes jmenuje Lannova. Až do 1989 tam stával pomník Klementa Gottwalda. Fakt velká, asi betonová socha na obrovském piedestalu. Pod jeho nohama jsme prolezali a vedle se skákala guma a samozřejmě nikdo z nás dětí nevěděl, že to je nějaký Klement Gottwald. On byl za komunistů jediná prolejška široko daleko. Masový vrah jako herní prvek pro děti – absurdní a v něčem docela výstižný obraz. Ale o obědových pauzách ve škole byl dalším herním místem plných vzpomínek ostrov Žofín. Tam mám zážitků mnohem víc než s Gottwaldem.

Chceš je říct?

Chceš je slyšet? Třeba jak jsem spadla do Vltavy? V lednu?

Sem s tím!

Inu, to bylo tak: Já když se do někoho zamilovala, tak to bylo fest! Krom toho, že jsem dlouhodobě neopětovaně byla zamilovaná do svého spolužáka Jardy, tak jsem tedy ani neměla problém současně pokukovat po nedosažitelném idolu z „filmového plátna“, v tomto případě z televizní obrazovky. Bylo mi 12 let, kdy mě totálně okouzil začínající herec (ano, můj budoucí kamarád a kolega) Honza Šťastný. Tenkrát se hodně dělaly besedy a autogramiády s herci a já na žádné, kde byl on, nesměla chybět. Při jednom takovém podpisu v davu lidí se mi poštěstilo ho oslovit a zeptat se, kde bude další autogramiáda. Řekl mi (a už to jsem málem omdlela), že ve Slovanském domě. A tady byla ta „chyba tisku“ v mé hlavě, která mě nakonec dovedla úplně jinam než pro podpis. To proto, že jsem se vydala na ostrov Žofín. Protože Žofínu, jak víme, se ofiko říká Slovanský ostrov. Neměla jsem tenkrát ani zdání, že Slovanský dům – skutečné místo konané besedy – je na Příkopech, jakkoli jsem kolem jezdila pár let před tím v tramvaji s karamelkami v puse. Já zkrátka usoudila, že to bude ta budova na Slovanském ostrově. Logika, ne?! Tak jsem se tam vypravila. Beseda tam nebyla, zato tam byli kluci z naší třídy a mezi nimi Jarda. Tak lepší vrabec v hrsti, že... Zůstala jsem s nimi, byly tam i dvě moje kamarádky a zrovna zkoumaly starou rozpadlou saunu stávající na Vltavě u břehu, ze které už se na jemných vlnách pouze nesla sem tam pospojovaná prkna kolem houpající se zpola utopené bývalé pokladny. Neměli jsme lepší nápad než po těch prknech – obutí, v bundách, byl leden, běhat. Prkna se nadnášela a při rychlém pohybu nás i unesla. Bylo to vzrůšo, a hlavně frajeřina před klukama. Šance okouzlit. Kluci to viděli asi jinak, na jednom z těch prken širokých

tak akorát na dvě nohy mě z obou stran zatkli a rozhoupali. No a bylo jasno. Kromě pokladny jsem se houpala a zpola potápěla v lednové Vltavě i já. Nadnášela mě velká fialová bunda, holky mě vytáhly a ždímalý, kluci se smíchem odešli. Autogram ani Jardu jsem tedy nezískala, zato rýmu jo.

Tak si říkám, že to nebylo jako si hrát někde na sídlišti mezi paneláky...

To nemohu posoudit – nemám srovnání. Spíš myslím, že jde o obsah, s kým a co než kde. Podle mě se na sídlišti prostě jen místo z Vltavy hrabeš z popelnice. Dítě to vidí svýma očima, neuvědomuje si, že Národní divadlo je TO Národní, že Čertovka je TA Čertovka. Je to to jediné, co ho obklopuje. Ale uznávám, že stará Praha je architektonicky i svým kouzlem nádherné prostředí, které podprahově kulturní rozhled i duševní rozpoložení malého človíčka také formuje. Dalším krásným místem, kam mě maminka i Mařenka brávaly si hrát, byla Letná. Mým nejoblíbenějším místem tam byl starý kolotoč s orchestrionem. Léta byl pak zavřený a chátral, nedávno ho znovu otevřeli. Jezdila jsem výhradně na Šemíkovi. To víš, Pražanda – staré pověsti české. Až po letech jsem se dozvěděla, že ti koně na kolotoči jsou potažení pravou koňskou kůží. A ten orchestrion – doted' ho slyším!

Vzpomeneš si, co jsi tenkrát v dětství poslouchala?

No, myslím, že se budeš divit. Já jsem dlouho, až opravdu do puberty, totiž neuměla odpovědět na otázky: „Co posloucháš? Jakou máš ráda kapelu?“ A to byly tenkrát dotazy obvyklé. Děti se tak seznamovaly a identifikovaly a já jsem vlastně nerozuměla, na co se mě ptají. Jako malá copatá holčička s brejličkami jsem totiž nerozlišovala svět podle zpěváků a kapel, kazet, desek nebo elpiček, natož třeba fotbalových a hokejových klubů. To zas byla otázka od kluků: „Sparta, nebo Slavia?“ A to jsem byla úplně ztracená. Ovšem tam to mělo opodstatnění. Na to by neodpověděl ani můj táta. To šlo vždycky mimo naši rodinu ☺. Hudba ne.

Doma u Kostkových se určitě něco poslouchalo...

Ano, stále něco znělo, někdy z rádia, jindy z desek, pak i z kazet. A já jsem nevěděla, že to někam patří, kapelám, žánrům, brala jsem to napříč, pocitově, co mě oslovilo. A když mě něco chytlo za srdce, pak jsem to poslouchala nonstop. Ten extrém tě asi trochu překvapí. Pro příklad: Bylo mi asi šest let a rodiče mě vzali na natáčení televizní inscenace operety *Bandité* od Jacquese Offenbacha. (Nedávno jsem si ji pouštěla. Našla jsem ji na YouTube.) Hráli tam tehdy snad všichni herci, které znáš. Petr Nárožný, Oldřich Kaiser, Dáša Veškrnová, naši, Petr Štěpánek, Luděk Sobota, všichni, co tenkrát často točili, celá ta silná herecká garnitura. Nahrávku připravili operetní zpěváci a pak herci v televizním studiu natočili příběh. A jak se to naši doma učili,

jak otevírat pusy na ty nahrávky, tak jsem se do toho zamilovala. Uměla jsem to, a jak jsem zjistila, když jsem si to nedávno připomněla, doted' to umím celé z paměti. Celé, všechny songy...

Schválně!

Tak třeba: Já po stromech a plotech lezu a skáču po skalách. V akci každičké vždy se vezu, neboť nevím, co je strach. Však taky je má něžná ruka samá šlacha a sval...

Děkuji. Přesvědčila jsi mě...

Tak tohle byl part právě Dáši, dnes už Havlové, tedy postava Fiorely, do které se zamiluje Oldřich Kaiser a pan Abrahám ji nechce dát. Taková krásná romantická zápletko to je. Mně se to celé tak líbilo, operetní nahrávka doma na kazetě i to natáčení a příběh, že jsem to – a ano, to je ten extrém – poslouchala a přehrávala třeba dva roky. Vždycky jsem donutila kamarádku Andrejku, která měla krátké vlasy, aby hrála všechny mužské role. Popsala jsem jí, jak to ve studiu dělali, a ona to potom musela dělat úplně identicky. Já hrála všechny ženské postavy. To byla často se opakující náplň našich dětských setkání v mém pokojíčku a moji neboží rodiče se na to museli pokaždé jít podívat a dělat publikum. Vidiš, jak jsem měla šťastné dětství. Nikdy se nevymluvili, vždycky přišli a vždycky se na ty naše *Bandity* dívali.

Už tehdy tedy museli tušit, že chceš být herečka. Nebo ne?

Ano, už tehdy tušili, že něco je špatně... (smích) Takže chápeš, že položit mi tenkrát otázku: „Co posloucháš?“, nebylo to pravé. Když jsem odpovíděla: „Offenbachovy *Bandity*“, klepali si asi všichni na čelo.

Rozumím. Mě maminka vodila každý týden do opery a do *Bia Illusion*. Také jsem žil v trochu jiném světě než ostatní. Ale jistě ses věnovala i něčemu jinému než poslechu *Banditů*.

Kromě toho jsem s maminkou poslouchala na deskách pohádky, Čapkovu *Dášeňku* třeba, a z hudby Aznavoura, Jacquese Brela. Toho nejčastěji a bylo to pro mě podstatné, protože jsem dělala francouzštinu. Na překladech jeho textu jsem se později hodně naučila, tenkrát jsem rozuměla jenom písni o bonbónech a rozhodně mi to mamka musela přeložit, jazykově přede mnou byla ještě dlouhá cesta. Taky chceš zazpívat? Je vous ai apporté des bonbons...

...jistě jste ho tenkrát poslouchaly ze stejného elpíčka jako já. To jediné tu totiž bylo k sehnání...

Bezpochyby. Jiné tady opravdu nebylo. A možná, že desky byly pro dospělé stejně vzácné jako pro nás céčka ☺

Jaké další radovánky se ti nabízely s rodiči?

Nejraději ze všeho jsem chodila s tátou plavat. Brával mě vždycky v sobotu do bazény na Slávii ve Vršovicích. Tam mě učil šipku a taky dát si studenou sprchu, než se jde do vody, protože pak ti připadá teplá.

A čemu jsi propadla po dvou letech banditomanie?

To si zaslouží krátký úvod: S mámou jsme chodily hodně často, jednou za dva nebo tři týdny, v sobotu nebo v neděli do kina a potom do Arbatu Na Příkopě na krokety. (Arbat byla sovětská verze Mekáče.) Václavák byl tehdy plný kin. Alfa, Blaník, Jalta, Letka, Praha... na začátku byla otázka: „Na co půjdeme?“ A tak jsme procházely Václavák od shora dolů a četly programy. To ještě nebyly žádné billboardy ani internet, rozhodovaly jsme se na místě. A vzpomínám si, že takhle jdeme a najednou čteme *Císařův pekař, pekařův císař* a maminka: „Jé, Terinko, na to půjdeme, to je krásné, to je pan Werich.“ Ale tam stálo: Do 12 let nepřístupné. Vidím to jako dnes. Máma je sice hodně elegantní a dáma, ale umí být i peprná, a tak padlo i nějaké drobné dámské slovíčko „To se asi zbláznili! Tomu opravdu nerozumím“, v diplomatickém překladu. Mně bylo deset let. Tím pádem jsme na to nemohly jít. Hledaly jsme tedy dál. A u jednoho z kin si najednou mamka povzdechla: „No, tohle by se moc líbilo mně, ale to určitě bude nepřístupné.“ Ale kupodivu nebylo: Americký muzikál *A Chorus Line*. Ale dodala: „To se ale nebude líbit tobě. Je to s titulky, a navíc to bude takové hodně divadelní.“ Ovšem já na to: „Maminko, maminko, tak to vidět chci. Když je to o divadle...“ Myslím, že to byl můj první film s titulky. Pamatuji se, že to pro mě bylo nové, netradiční, v původním znění a zcela strhující. Byla jsem naprosto okouzlena. Mamka mi některé věci překládala nebo vysvětlila, když jsem jim nerozuměla, třeba téma jiné sexuální orientace. Na to jsme pak právě mívaly čas v tom Arbatu u krocket. Zamílovala jsem se do toho filmu tak, že jsme na něj jenom v té době, co se promítal v kinech, šly dvanáctkrát. Tady vidíš nekonečnou lásku mých rodičů ke mně.

Zkrátka jsi sbírala inspiraci ke svému dalšímu směřování... Jaké jsi měla tenkrát kamarádky? Andrejku s krátkými vlasy?

Ano, o té jsem už vyprávěla. A potom tu byla moje velká kamarádka, skoro jako sestra (Moje skutečné sestry už tehdy byly dospělé a měly děti, takže spoustu věcí jsem s nimi sdílet nemohla.), moje spolužačka Maruška, u které jsem trávila často víkendy. Herci v pevném angažmá buď o víkendech hrávali, nebo se nemohli příliš vzdalovat od Prahy, kdyby byla změna v programu. Měli pak povinnost jít hrát. Tedy jsme na naše pronajaté letní bydlení jezdili spíš na delší prázdninové úseky. A proto, abych byla na vzduchu a netrávila čas jen v Praze, jezdila jsem s Maruškou, jejími rodiči a mladším bratrem na jejich chalupu v severních Čechách nebo do hájovny na

jihu Čech. Maruščin děda byl totiž myslivec. Stali se pro mě vlastně trochu druhou rodinou, mnoho mi dali a dostala jsem tak možnost poznat i jiný svět než ten umělecký a pražský. Milovala jsem to.

Taky musela hrát mužské postavy v nějaké tvé divadelní režii?

Hned se dozvíš! Ale přiihořívá! Ne nadarmo jsem vyprávěla o *Chorus line*, to byl jen úvod k odpovědi, na co jsem přesedlala po Offenbachovi. Maruška měla sestřenku v Německu a díky tomu jsme nejen měly věc mnohonásobně nedostupnější než cěčka, totiž lego! (A to byla naše velká společná vášeň!) Ale především Maruška získala kazetu s nahrávkou muzikálu *Chorus Line*. A bylo vymalováno. Místo Offenbacha jsme začaly hrát tenhle americký muzikál. Dělal jsem s Maruškou na střídačku všechny postavy. Takže jsme ho vlastně celý protančily. Umím ho taky celý dodnes zpměti. Ale zpívat ti to nebudu ☺. Až v mých patnácti letech, po revoluci, přišli Beatles, Rolling Stones a já jsem konečně byla schopná smysluplně odpovědět na otázku, jakou poslouchám hudbu.

A co Michal David v osmdesátkách anebo Lucka Bílá v devadesátkách?

Tak to mě minulo. I když vlastně ne tak úplně. Lucku Bílou poslouchal můj druhý chlapec. To mi bylo nějak dvacet. U něho doma zněly ty slavné songy Soukupa, Oswaldové a Lucky, a taky *Rekviem pro panenku*. Česká muzika mě obecně oslovila až později. Zkraje devadesátek to byli Rolling Stones. Díky tomu, jak sem přijeli.

Ale zůstaňme ještě v dobách povinné školní docházky. Co jsi tenkrát četla jako dospívající dívka?

Stanislav Rudolf byl v tomto věku můj oblíbený autor. Začínala jsem jeho knížkami jako *Pusinky*, *Kopretiny pro zámeckou paní* nebo *Metráček*. No, a předtím byl ještě Eduard Petiška.

A kdo tě vedl ke čtení?

V úplném dětství mi pohádky četla maminka. A oba, máma i táta, mi pohádky současně vyprávěli. Tedy abych byla konkrétní, v případě táty šlo o jednu jedinou pohádku, kterou měl v repertoáru, a to *Zlatovláska*. Usínal pravidelně již v momentě, kdy Jiřík přelil. To je úplný začátek, krátce potom, co přes zákaz polkne kus hadího masa a začne rozumět řeči zvířat. Táta byl také ten, který mi stále říkal: „Měla bys číst.“ Hlavně když jsem v těch čtrnácti, patnácti letech začala aktivněji a mimo dětské sny koketovat s herectvím a chtěla jsem na konzervatoř. To jsem četla Stanislava Rudolfa nebo Agathu Christie a táta říkal: „Ale, Terko, měla bys číst i jiné věci. Herec nesmí být blbej. Jestli chceš dělat zkoušky na konzervatoř, tak musíš být sečtělá. Kolik her jsi přečetla?“ A abych tátovi ukázala, tak jsem pak měla celé období, kdy jsem přečetla

všechny hry od Karla Čapka a vlastně i celé jeho další dílo. Protože já přece nebudu blbá herečka! A táta mě vedl také k tomu, abych uměla číst divadelní hry. Protože i to patří k průpravě naší profese. Ale naučit se to opravdu trvá, dokonce si nejsem jistá, že to už ideálně umím. Já ten text zkrátka musím hrát.

A k jaké literatuře tě táta vedl?

Zajímavé je nejen to, k jaké literatuře, ale i jak. Dělal například to, že vzal knihu, která by pro mě byla v tom věku ještě těžší, a četl mi ji on. Byly to vlastně takové audioknihy naživo. Báječné bylo, že jsem měla možnost vidět i jeho vlastní prožitek. Četl mi nádherné věci, čímž mi otevřel cestu k náročnější literatuře a já jsem pak třeba Orwella už krásně zvládla.

A vzpomeneš si, co ti četl?

Třeba Čingize Ajtmatova. Jeho dechberoucí povídky. A já bych asi sama nedokázala tohoto kyrgyzského spisovatele v patnácti letech číst. Ani by mě to nenapadlo. Pak mi četl krásný protiválečný román Daltona Trumba, který má sám rád, *Johnny si vzal pušku*. Táta byl taky ten, kdo mi doporučil kvalitní sci-fi, třeba takový *Den třídů* Johna Wyndhama. A já jsem si na to pak vzpomněla, když dospíval můj Tonda. Když mu bylo tak třináct, čtrnáct, byl zrovna covid, a tak jsme měli čas, protože jsem nehrála a on nemusel do školy. A tak jsme to vlastně udělali úplně stejně, jako to dělal táta se mnou. A vždycky jsem třeba tři kapitoly četla já a jednu jsem dala číst jemu. Spolu jsme tedy ty knihy prožili, sdíleli dojmy z ní i společný čas.

Zase jsme ale odbočili. Kam jsi vlastně v centru Prahy chodila na základku?

Na to jsem se tě ještě nezeptal...

Do Vojtěšské, která tehdy coby první stupeň patřila k Ostrovní, a to byla základní škola s rozšířenou výukou jazyků. Protože máme v rodině linii španělskou a německou, a babička s dědou spolu mluvili francouzsky (aspoň tak mi to říká rodinná tichá pošta), přihlásili mě rodiče od třetí třídy na jazykovou větev a chodila jsem na francouzštinu.

To muselo být pro malou holku docela dobrodružné, chodit do školy přes náměstí Republiky a Můstek...

My jsme se spolužačkami nechodily pěšky, jezdily jsme metrem. Z náměstí Republiky na Národku. Měly jsme ve trojici sraz a jely pak společně.

A to se vaši nebáli pouštět tě do centra velkoměsta?

Ne, za nás to problém ještě nebyl. Takhle tehdy nikdo nepřemýšlel. Jezdilo se tak běžně. Je pravda, že jednou jsem zažila nepříjemnou situaci, ale paradoxně ve vlastním domě.

O co šlo?

To mi bylo tak devět, deset. A stalo se to u nás v baráku. Vešla jsem hlavním vchodem, zabouchla dveře a šla chodbičkou za roh k výtahu. Čekám, až přijede, a najednou slyším, že za mnou znovu klaply dveře do domu. Mohl to být nějaký soused, ale já jsem v té chvíli věděla, že něco je jinak a není to dobře. Ale reálně jsem k obavám důvod neměla, nic divného se nedělo. Pán si stoupl vedle mě, výtah přijel a on do něj se mnou nastoupil. Doted' si pamatuji, jak jsem z něj cítila něco, co mi nedělalo dobře, bála jsem se, ale on nic neříkal a nedělal. Zatím. No a já, slušně vychovaná holčička se namísto poslechnutí těch pochyb ptám: „Do kterého patra jedete?“ On na to: „Nejvýš, kam to jde.“ Ha! Mohlo mi docvaknout, že neví, kolik má náš dům pater, ale kdepak, já zmáčkla šesté patro, představ si! Jakkoli jsem potřebovala do pátého! To byla ta moje výchova, která se mi párkrát ještě vymstila: Pán je vyšší, je dospělý, je tedy i důležitější než já a chce do šestého, tak pojedu s ním. A pán tak dostal o patro více času na svůj nehodný záměr. Začal mi, jakoby opatrně, s větou, že tady něco mám, sahat na poklopec u kalhot, jako by mi na nich chtěl rozepnout zip. Strach byl už úplně hmotnej a měl už i důvod. Ale vtom u mě našťestí zafungoval jiný reflex a já ho vší silou praštila přes tu ruku. To asi od té malé slušné holčičky nečekal. Ucukl. Výtah zastavil v šestém patře a já jsem prudce otevřela dveře, utíkala po schodech dolů a bušila do dveří od našeho bytu. Když mi otevřeli, ani nevím kdo, vlítla jsem dovnitř a všechno vychrlila. Byl tam zrovna švagr, manžel sestry Kačky, a ten hned vyběhl a hledal toho člověka po domě. Ale už ho nenašel.

Jakou to mělo dohru?

Byla jsem pak na výslechu na policii. Naši mě omluvili ve škole a já byla strááázně důležitá. Tím příběh končí...

Jak tě ten zážitek poznamenal? Myslela jsi na něj potom často, anebo jsi ho vytěsnila?

Jak vidíš nevytěsnila, pamatuji si to dost detailně. Pro mě ta příhoda byla důležitá hlavně v tom, že jsem se sice i později mnohokrát v životě dotkla své intuice, ale docela dlouho mi trvalo, než jsem pochopila, že to, že jsem se jí dotkla, je také důvod ji poslechnout. Často jsem věděla, že něco je špatně, ale z jakési slušnosti či kýho čerta jsem si říkala: To se pleteš. A ten impuls jsem neposlechla. A několikrát se mi staly věci, které mohly dopadnout velmi neslavně. Já jsem věděla, že se to stane, ale přišlo mi to tak divné, že jsem tomu neuvěřila. Třeba když jsem pak zažila obtěžování ve vlaku ve Francii. To mi mohlo být už tak sedmadvacet. Až když jsem si uvědomila, že to byl vždycky stejný pocit, který mě navigoval, začala jsem tomu dávat větší váhu. Zajímavé je, že jsem ale vždycky intuici věřila v herectví. Tam s ní musíš pracovat a šlo mi to dřív a líp.

Ale stejně mi vrtá hlavou, jak to je? Jak to, že jsi u toho výtahu tušila a cítila, že něco je špatně?

Myslím, že záměr předchází člověka. Lze vytušit. Ale každý máme vnímavost vůči tomu v jiné fázi života jinak silnou. Takový chlapík, který se chystá obtěžovat malou holčičku a už ji nějakou chvíli sleduje, jde prostě úplně jinak než sousedka unavená z práce s nákupní taškou v ruce nebo zamyšlený student. Jinak jde, jinak zavírá dveře, jinak se tváří. Je to prostě jiné. Ted' už to vím.

A propos, říkáš, že jsi byla „brýlatá holčička“? Ale já jsem tě nikdy neviděl s brýlemi.

No, protože dnes se ty brýle jmenují kontaktní čočky. Ale už do první třídy jsem šla s brejličkami.

Nebylo to pro tebe frustrující, že máš brýle, když jsi byla malá?

Ne, já brýle miluji. Musím se krotit, abych za ně zbytečně neutrácela – je to můj rozměr, uznávám. I teď ti mohu z tašky vyndat nejméně dvoje fešácké. Já jsem komplex z brýlí nikdy neměla. A nikdo se mi kvůli nim ani nevysmíval. Bóže, mám jich tolik úplně zbytečně. Ale naštěstí jak stárnu, tak se mi přidalo ke krátkozrakosti ještě normálně to, co každému, že hůř vidím na čtení. Takže, hurá, i k čočkám už začínám nosit brýle. Skvělé alibi na další nákup! No třeba tyhle, co jsem teď vyndala z kabelky, jsou jenom na čtení...

A moc ti sluší.

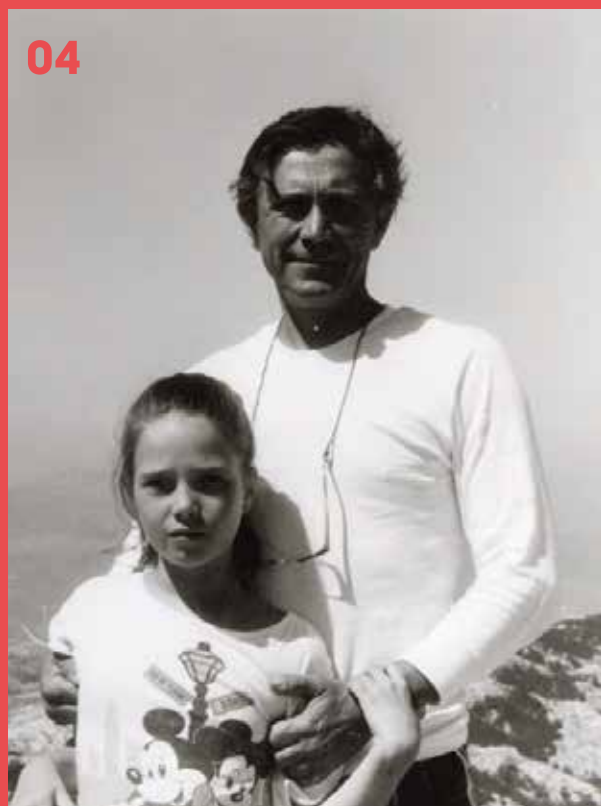
01

02

01 Jen tak být a koukat se. To děti umí. Občas se mi tenhle výraz stane i teď a jsem tomu ráda. Jen houšť!

02 S mámou... ta fotka je pro náš vztah výstižná. Bezpečí a jistota

03 Pár hodin po operaci slepého střeva.
Copy, kam se podíváš

05 Lítalo se venku. A šplh mi opravdu
šel... nejen na fotce

04 S tátou... Pevně tě držím, neboj

06 Před nástupem do 1. třídy, zkoušely
jsme se sestrou Helčou, jak budu
vypadat jako šolačka